

Tessa Bailey

Ykkösfani

Suomentanut Aura Elometsä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Orava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos
Fangirl Down

Copyright © 2024 by Tessa Bailey
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

ISBN 978-951-1-53213-2

ISBN 978-951-1-53247-7

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Macille

Luku 1

Minä olen Wells Whitakerin kovin fani.

Joo, onhan golfskenen oma paha poika ollut kovemmassakin vedossa, mutta juuri siihen kiteytyy jotain olennaista fanittamisesta. Kerran fani, aina fani – jos sellainen ei sovi, paras lähteä kälpimään saman tien.

Kunnon fanin tunnistaa kolmesta ominaisuudesta. Yksi: innokkuus. Tee läsnäolosi tiettäväksi! Jos ei erotu kunnolla, sulautuu pikeepaitojen ja khakipöksyjen massaan. Kaksi: sinnikkyys. Kotiosavaltiossa pelattavia osakilpailuja ei voi jättää välistä. Fani on paikalla, eikä se saa jäädä kenellekään epäselväksi. Kolme: eväät. No ruoka nyt vain on kallista golfkentällä, ja harva jaksaa hurrata, jos on joutunut pulittamaan neljätoista taalaa hodarista.

Jos ihan rehellisiä oltiin, Josephine Doylea kirpaisi nykyisin mak-saa lounaasta viittäkään dollaria, mutta hän ei miettinyt sitä nyt, kun Wells Whitaker oli menossa yhdeksännnen reiän tiiauspaikalle. Ja minkä näköisenä. Sänki oli ajamatta, ja mies näytti äreältä marssiessaan ohi yläfemmaa odottavien käsien, joita toiveikkaat katsojat heiluttelivat entisen golfpauksen suuntaan. Hän pyyhkäisi komeita kasvojaan tuskastuneesti, ojensi tatuoidun käsivartensa ja tempaisi draiverin bägistään yhtä koruttomasti kuin olisi näpäyttänyt nöyhtää paidastaan.

Näky oli majesteettinen!

Josephine työnsi langattoman kuulokkeen korvaansa ja alkoi kuunnella turnauksen live-selostusta: kommentaattorien, Skipin ja Connien, leppoisa sanailu täytti hänen päänsä.

Skip: Kaunis päivä Palm Beach Gardensissa Floridassa. Paitsi jos sattuu olemaan Wells Whitaker, missä tapauksessa auringonpaisteesta on krapulan takia vain ylimääraistä riesaa.

Connie: Tämänvuotinen turnaus on osoittautunut vaikeaksi kaksikymmentäyhdeksänvuotiaalle Whitakerille, joka ei ole enää parhaassa terässään. Hän aloitti rytinällä kuusi vuotta sitten ja voitti nopeasti kolme major-turnausta. Nykyään hän saa olla tyytyväinen, jos pääsee ensimmäiseltä kierrokselta jatkoon.

Skip: Tänään, no, ihan suoraan sanoen en jaksa uskoa, että hän selviäisi tästä päivästä karsiutumatta. Lisäksi vaikuttaa siltä, että se on hänelle oikeastaan ihan sama.

Connie: Taitaa olla, ainakin miehen öisistä edesottamuksista päätellen. Netissä tiedettiin, että golf on nyt viimeinen asia Whitakerin mielessä. Hän oli poliisin kuulusteltavana vielä kuusi tuntia sitten. Juttu liittyy johonkin baaritappeluun Miamissa –

Josephine nyppäsi AirPods korvastaan ja selviytyi sen Wells Whitakerin fanikaupasta ostettujen housujensa taskuun. Vielä vähän aikaa sitten Skip ja Connie olivat olleet Wellsin lumoissa. Fanipiireissä sellaiset tunnettiin hyvänpäivänfaneina: Tukena vain, kun pelaajalla pyyhkii hyvin. Silloin, kun menestys vaikuttaa pomminvarmalta.

No, eipä siinä. Josephine kannustaisi heidänkin edestään.

Ja tänään, tänään hän pääsisi vihdoinkin kertomaan Wellsille, että puheet tämän romahduksesta olivat pötyä. Notkahdus oli ehkä päässyt tapahtumaan, mutta lopullinen romahdus? Ei ikinä. Hän katsoisi verestäviin silmiin vakaasti ja muistuttaisi, etteivät taidot niin vain

katoa. Ne olivat ehkä uponneet epävarmuuteen ja alkoholiin – ja myrskyisään ilmeeseen, josta sorsakin saisi sulkasadon.

Josephine ei jaksanut vieläkään uskoa, että hän oli voittanut. Vaikka oli hän kyllä osallistunut kuusikymmentäyksi kertaa.

Lounas ja oppitunti Wells Whitakerin seurassa. Onnettaren suosikki pääsisi lounastamaan entisen ja kohta taas jo nykyisen golfsuuruuden, Wells Whitakerin kanssa, minkä jälkeen tiedossa olisi puttausoppitunti. Josephine ei oikeastaan tarvinnut opetusta, koska hän oli käytännöllisesti katsoen kasvanut golfkentällä ja siirtynyt sitten töihin pro shopiin, jossa golfvarusteiden vuokrauksen ja myynnin lisäksi autettiin asiakkaita oikean lyöntitekniikan löytämisessä.

Golf oli hänen koko elämänsä. Eniten hän oli täpinöissään tilaisuudesta päästä takomaan vähän järkeä lannistuneen urheilijan päähän. Ei sitä vaikuttanut kukaan muukaan tekevän. Etenkään caddie, joka näytti katselevan tosi-tv-sarjaa puhelimestaan.

Wellsiä tiiauspaikalle seurannut harvalukuinen katsojajoukko näytti menettävän mielenkiintonsa ja etsiskelevän kiinnostavampaa seurattavaa; muutama irtautuikin joukosta ja lähti maleksimaan kohti klubitaloa ennen kuin Wells ehti edes tiitata. Hyvänpäivänfaneja pahimmasta päästä.

Vaikutti kyllä uhkaavasti siltä, että Wells putoaisi kisasta. Vaikka toisaalta se tarkoittaisi sitä, että Josephinen lounastapaaminen järjestyisi tuota pikaa. Alamaihin painunut verensokeri kaipasikin piristystä.

Josephine toivoi silti, että Wellsin kisapäivä päättyisi nousujohteisesti. Oli aika ryhtyä tositoimiin.

Josephine hihkaisi niin kovaa ja korkealta, että muutama khakipöksymieskin hätkähti. ”Tsemppiä, Wells! Pallo reikään!”

Kivikasvoinen golffari kääntyi vilkaisemaan lihaksikkaan olkansa yli, ja Josephine näki hänen vaaleanruskeat silmänsä ja kulmikkaan leukansa. ”Jaha. Sinä. Taas.”

Josephine väläytti hurmaavan hymyn ja kohotti kylttiään, jossa luki WELLS ON HUIPPU. ”Ei kestä kiittää.”

Sänkinen poski kiristyi.

”Hyvin se menee”, Josephine muotoili sanat äännettömästi, muttei malttanut olla hihkumatta vielä: ”Odotan innolla tämänpäiväistä lounastamme. Muistatkin ehkä, että voitin sen arvonnän.”

Wellsin huokausta olisi riittänyt kaatamaan taaperon. ”Yritin olla ajattelematta asiaa, mutta tääsit minut Twitterissä. Kahdeksan kertaa.”

Niinkö monta? Josephine olisi voinut panna päänsä pantiksi, että oli tyytynyt maltilliseen kuuteen. ”Tärkeät jutut tuppaavat hukku-
maan siellä kaiken muun alle... Tiedät varmaan.”

”Ai? Ei tämä.” Wells sormeili hetken huultaan, joka näytti epäilyttävästi haljenneelta. ”Jos suinkin sopii, keskittyisin nyt seuraavaan lyöntiini. Vai haluaisitko keskustella vielä lounaslistan vaihtuvista annoksista?”

”En, en, keskity ihmeessä.” Josephine puristi huulensa yhteen hilitäkseen valtavaa hymyään ja kohotti kylttiään entistäkin päättäväisempänä. Kaikki muut yleisössä tuijottivat häntä – se oli ollut helpompia kestää silloin, kun hänellä oli ollut luottopakkinsa tukena. Hänen paras ystävänsä Tallulah oli kiertänyt hänen kanssaan näillä reissuilla henkisenä tukena, mutta tutkimus oli vienyt Tallulahin toistaiseksi ulkomaille, niin että Josephinen ei auttanut kuin sinnitellä katsomossa yksin. Josephine ei kuitenkaan ollut katkera. Hän oli yksinomaan iloinen ystävän kohdalle osuneesta ainutkertaisesta mahdollisuudesta. Mikä ei tarkoittanut, etteikö hän olisi kaivannut Tallulahia kamalasti.

Josephine nielaisi nyrkin kokoisen palan kurkustaan, jätti omaan arvoonsa miehen, joka heristi HILJAISUUTTA-tekstillä varustettua kylttiä raivokkaasti hänen suuntaansa, ja ulvaisi: ”Pidä pallo väylällä! Wells on legenda!”

”Neiti hyvä!” kylttimies äyskähti.

Josephine iski silmää. ”Valmista tuli.”

”Hyvä.”

”Toistaiseksi.”

Wells seurasi sananvaihtoa päätään puistellen, kääntyi jälleen selin, etsi hyvää asentoa ja... siis eihän kukaan voinut olla kiinnittämättä huomiota miehen peräpotkuriin. Pakaralihaksista sai lyöntivoimaa, ja jos Wells muuten olikin urallaan kokenut kovia, niin hänen takamuksensa oli edelleen tikissä. Niin piukka, että herne olisi kimmonnut siitä iloisesti. Tai pari golfpalloa. Ne kimpoaisivat muodokkaista kankuista sellaisella voimalla, että ykkösfanilta menisi vintti pimeäksi. Josephine tuupertuisi hymyillen.

”Ennen Whitaker olisi upottanut birdien unissaankin”, mies Josephinen takana kuiskasi pojalleen. ”Sääli, että hän heitti kaiken hukkaan. Tyyppi pitäisi pudottaa kisasta ennen kuin hän ehtii häpäistä itseään yhtään enempää.”

Josephine vilkaisi olkansa yli ja sinkautti puhujaan musertavimman katseensa. ”Wells on ihan comebackin kynnyksellä. Oma häpeä, jos sitä ei näe.”

Mies ja poika tuhahtivat kuin yhdestä suusta. ”Ei näe ei – ehkä korkeintaan mikroskoopilla.”

”Jos ei ole silmää, niin ei ole.” Josephine tuhahti. ”Mistä vetoa, että maksatte neljätoista dollaria hodareistakin.”

”Neiti...” kylttimies vetosi. ”Olkaa niin hyvä.”

”Anteeksi.”

Wells puristeli tuntumaa mailaansa, tähysi silmät sirrissä väylää ja kohotti draiverin avauslyöntiin, josta näytti puuttuvan entinen suorastaan poikkeuksellinen sulavuus.

Pallo liiti suoraan puihin.

Pettymyksen väreet kiirivät Josephinen varpasiin asti. Ei hän ollut pettynyt omasta puolestaan, koska ei saanut todistaa feeniksmäistä nousua, vaan Wellsin puolesta. Hän näki, miten golffarin hartiat jäykistyivät ja pää painui. Yleisön vaimea supina raastoi korvia. Viimeisetkin katsojat lähtivät maleksimaan muualle, johonkin, missä ruoho oli vihreää ilman jatkuvaa kasteluakin.

Josephine ei hievahtanutkaan. Tosifanit eivät hievahda.

Luku 2

Miten sitä tavattiinkaan sanoa? Että ihminen on ankarin niille, jotka hänestä eniten välittävät? Siinä taisi olla perää. Ainakin kun otti huomioon, että Wellsillä oli jäljellä enää yksi fani – yksi ainoa, yli-innokas ja ärsyttävän söpö fani – ja että silti hänen ensimmäinen mielijohteensa oli panna pieleen mennyt lyönti tämän piikkiin. Se ei ollut reilua, sillä hän oli tyrinyt viime aikoina yllin kyllin silloinkin, kun kyseisen fani ei ollut ollut katsomassa. Jokohan itseinhon maksimimäärä oli saavutettu? Ehkä hän todella oli juuri sellainen paskiainen, joksi ystävät ja kannattajat olivat ehtineet hänet julistaa uran kaksi vuotta kestäneen alamäen aikana.

Oli miten oli. Nainen seistä nakotti yhä paikoillaan ja hymyili kannustavasti, vaikka lyönti oli mennyt suoraan puihin... Wells ei kestänyt sitä. Tyypin pitäisi ottaa kaikista muista mallia ja lähteä. Häipyä hänen silmistään. Wells Whitaker -fanivaatteisiin pukeutunut punaruskeahiuksinen raivoreipas kannattaja oli ollut Wellsin ainoa syy nousta sinä aamuna sängystä – nainen oli paikalla aina, kun pelattiin Floridassa. Aina ja poikkeuksetta. Eikö tämä tien-nyt, että Whitakerin fanivaatteiden valmistus oli lopetettu viime vuonna? Niken sponssiakaan ei ollut uusittu. Nykyään Wells saisi olla kiitollinen, jos edes hilseshampoomerkki suostuisi sponsoriksi.

Wellsin mentorikaan, legendaarinen Buck Lee, ei vastannut enää

viesteihin. Koko maailma oli jo kauan ollut sitä mieltä, että hänen pelinsä oli pelattu. Ja silti tuo yksi seisojien tuolla kyltti tanassa. ”Wells on huippu!” Jessus. Nainen pitäisi päästää kärsimyksistään.

Ensin hänen olisi kuitenkin tehtävä loppu omasta kitumisestaan. Muuten nainen ilmestyisi katsomaan taas ensi viikolla, ensi kuussa, ensi vuonnakin. Pirtsakkana, säntillisenä ja horjumattoman luottavaisena, vaikka hän sijoittuisi kuinka huonosti. Tyyppi tuli paikalle aina.

Niinpä Wellsin vääntäytyi aina paikalle. Ei halunnut tuottaa pettymystä.

Viimeinen fani. Viimeinen... no, yhtään mikään.

Josephine.

Wells ei kuitenkaan halunnut enää jatkaa. Hän ei halunnut enää havitella turhaan menneitä loiston päiviä. Entiseen ei ollut paluuta, lumous oli haihtunut. Se oli jossakin tuolla pusikossa, missä pallokin. Naisen oli häivyttävä, jotta Wells voisi rauhassa luovuttaa. Ei tarvitsisi herätä joka aamu ja yrittää löytää kadonnutta tulevaisuudensuukkoa. Saisi juoda itsensä rauhassa hautaan näkemättä eläissään enää yhtäkään golfkenttää.

Niin ei kuitenkaan kävisi, jos hän kitkuttelisi yhä mukana tässä naurettavassa turnauksessa.

”Häivy.” Wells käännähti kannoillaan, nykäisi golfhanskan kädestään ja huiskaisi sillä klubitalolle vaeltavien katsojien suuntaan. Hänestä tuntui vaikealta kohdata naisen katse, mikä oli naurettavaa, koska he eivät edes tunteneet toisiaan. Eivät varsinaisesti. Eivätkä koskaan tuntisikaan. Eri golfkentillä he olivat vaihtaneet useampaankin otteeseen muutaman sanan, mutta aina yksinomaan golfista. Lyhyitä keskustelunsysiä, mutta silti jollain lailla merkityksellisiä. Tärkeämpiä kuin tavanomaiset sananvaihdot katsojien kanssa. Nyt sitä oli kuitenkin turha miettiä. Tämä oli tässä. ”Mene. Minä luovutan.” Hän löysi lopulta tarpeeksi selkärankaa nojautuakseen köyden yli katsomaan hämmästyksestä laajenevia silmiä. ”Tämä oli tässä, huippuuttö. Mene kotiin.”

”Enkä!”

Wells nauroi vailla ilon häivääkään ja paiskasi hanskansa väylän suuntaan. Kun pystyisikin lyömään palloa yhtä suoraan. ”Siinä tapauksessa hurraat jatkossa aaveelle, koska tämä oli minun osaltani tässä.”

Nainen laski kyltinsä hitaasti.

Näky puristi rintaa, mutta Wells tukahdutti sävähdyksensä.

”Tämä on väliaikainen notkahdus, Wells Whitaker.”

”Kuulo päälle. Minä luovutan! Lopetan turnauksen. Josephine... sinun on turha tulla enää.”

Naisen hymy kirkastui jälleen, ja hän muuttui yhtäkkiä söpösti suorastaan tyrmääväksi – vaikka havainto oli sinänsä turha, sillä heidän tiensä eroaisivat tässä ja nyt. ”Sinä kutsuit minua nimeltä. Ensimmäistä kertaa.”

Wells tiesi sen varsin hyvin. Hän oli tietoisesti kutsunut naista ainoastaan tämän kyltin mukaisesti ”huipputyttöksi”, koska muu olisi tuntunut liian läheiseltä. Eikä heidän välillään ollut minkäänlaista läheisyyttä. Hän oli urheilija, nainen hänen kovin faninsa – ja heidän oli nyt aika lähteä eri suuntiin. Pysyvästi. Oli katkaistava viimeinen säie, joka piti hänet kiinni golfissa. Vain siten hän pääsisi vihdoin jatkamaan rauhassa surkeaa kehäraakin elämäänsä. Kahdenkymmenen-vuotensa iässä.

Piru vieköön koko lajin.

Ja fanin, joka oli herättänyt hänessä halun yrittää vielä.

Sekin oli naurettavaa, sillä hän ei ollut edes kutsunut naista ennen nimeltä, vaikka tämä oli kannustanut häntä köyden toiselta puolelta kaikkina näinä viitenä vuotena, jolloin hän oli osallistunut turnaukseen.

”Mutta se arvonta”, nainen sanoi taitellessaan kyltinsä kokoon ja laskiessaan sen rintaansa vasten. ”Lounas ja oppitunti Wells Whitakerin seurassa. Minä voitin.”

Golfari viittasi puiden suuntaan. ”Minun ei selvästikään kannata opettaa yhtään mitään.”

Nainen katseli hetken väylälle. Sitten hän sanoi: ”Minä koutsaan oikeastaan itsekin. Ehkä minä voisinkin opettaa sinua.”

Wells vilkaisi naista kerran ja sitten toisenkin. ”Anteeksi kuinka?”

”Sanoin, että ehkä minä voisin opettaa sinua.” Nainen vavahti ikään kuin olisi vihdoinkin kuullut röyhkeän ehdotuksensa itsekin. ”Perheelläni on pieni pro shop tässä lähellä, tiedän golfista kaiken mahdollisen. Ensikenkäni olivat piikkipohjaiset.” Hän riisui aurinkolippansa, mikä sai silmät näyttämään entistäkin suuremmilta. Vetoavammilta. Wells ei ymmärtänyt, miksi tuntui niin pahalta tuottaa tälle uskolliselle seuraajalle pettymys. ”Sinulta on kadonnut rakkaus lajiin”, nainen jatkoi. ”Ehkä minä voisin auttaa sinua löytämään sen taas. Sitä minä vain tarkoitin opettam-”

”Kuulehan nyt, Josephine. Minä en halua löytää rakkauttani golfiin. Olen antanut tälle pelille sieluni saamatta vastalahjaksi yhtään mitään.”

Josephine puhautti. ”Yhtään mitään, mitä nyt kolme major-voittoa.”

”Sinä et ymmärrä. Mestaruudet lakkaavat merkitsemästä, kun uusiin ei ole enää mahdollisuuksia.” Hän sulki silmänsä ja antoi vilpittömien sanojensa upota toisen tajuntaan. Hän ei ollut tunnustanut sitä ääneen aiemmin. ”Suurimman palveluksen teet lähtemällä. Valitset jonkun toisen pelaajan, jota häiriköidä.”

Hänen viimeinen faninsa yritti pitää kasvonsa peruslukemilla, mutta sanat olivat loukanneet. *Jatka samaa rataa. Hoida asia pois päiväjärjestyksestä.* Silti ajatuskin Josephinesta kannustamassa jotakuta muuta herätti Wellsissä halun seivästää itsensä omalla wedgellään. Hän puri kieltään, ettei olisi perunut sanojaan.

”Tämä nyt on vain huono päivä. Jätät sen taaksesi ja aloitat puhtaalta pöydältä huomenna.” Nainen naurahti epäuskoisesti. ”Et voi lempata golfia noin vain.”

Wells nauroi kääntyessään ja lähtiessään kohti bägiään, jonka viereeltä caddie oli kadonnut kuin tuhka tuuleen. ”Golf lemppassi kuule minut. Mene kotiin, huipputyttö.” Mailojen välissä oli jokin paperi. Hän nappasi sen pihtiotteella kulmat kurtussa ja sai havaita, että kyseessä oli caddien irtisanoutumisilmoitus. Jos nyt baarin lautasliinan raapustettua viestiä saattoi kutsua irtisanoutumisilmoitukseksi. Wells ei ollut vihainen, ennemmin huojentunut.

Loistava ajoitus.

Eipä tarvinnut itse erottaa sitä kusipäättä.

”Hei, odota.”

Hänen selkählihaksensa jännittyivät, kun hän näki Josephinen pui-
kahtavan köyden ali ja lähtevän hölkkäämään häntä kohti punaruskea
poninhäntä puolelta toiselle leiskuen. Tempaus rikkoi sääntöjä räi-
keästi, mutta ketään ei ollut enää paikalla vetämässä hernetä nenään.
Wells lähtisi, eikä kukaan huomaisi. Paitsi tuo yksi.

”SINUUN uskotaan yhä”, Josephine sanoi.

”Ai? Ketkä?” Hän tempaisi bägin olalleen. ”En näe muita kuin sinut.”

Mielipaha tihkui jälleen naisen katseeseen, ja Wells nitisti halun
laskea kantamuksensa ja selittää. Mentori oli hylännyt hänet yhden
huonon kauden jälkeen, ja hänen tukiverkkonsa oli osoittautunut pel-
käksi silmänlumeeksi. Totuus oli lopulta se, että hän sai pärjätä yksin,
kuten oli saanut pärjätä kaksitoistavuotiaasta asti. Nykyään kaikkia
kiinnosti vain ja ainoastaan se, kuinka taitavasti hän osasi lyödä tätä
valkoista pikku palloa. Se oli ällöttävää. Hän inhosi koko peliä kaik-
kineen.

”Minä pysyn täällä, kunnes muut palaavat”, nainen sanoi.

Turhautuminen kynsi sisuskaluja. Wells ei toivonut mitään muuta
kuin että saisi heittää pyyhkeen kehään, ja tiellä oli enää tämä ainoa
este.

Wellsin mieleen juolahti laskea bägi ja valita maila vielä kerran
tämän harhaisen fanin mieliksi, mutta hän tukahdutti ajatuksen heti.
Sen sijaan hän kurotti käteensä naisen kyltin ja satti itseään mieles-
sään nilkiksi kymmeneen kertaan repiessään sen keskeltä kahtia. Hän
heitti palaset nurmelle ja pakottautui katsomaan naista silmiin, koska
hän ei halunnut olla sekä nilkki että pelkuri. ”Viimeisen kerran. En
halua nähdä sinua täällä enää.”

Silloin se vihdoin tapahtui.

Josephine lakkasi katsomasta häntä kuin sankaria.

Tunne oli miljoona kertaa pahempi kuin silloin, kun pallo kahahti
puihin.

”Pahoittelut lounasjutusta”, hän sanoi paksulla äänellä lampsiesaan naisen ohi. ”Ja kaikesta muustakin.”

”Entä vihreä takki?”

Wells pysähtyi niille sijoilleen, muttei kääntynyt katsomaan. Tuo sanapari herätti hänessä tunteita, joita hän ei halunnut paljastaa kenellekään. Kaikkein vähiten tuolle naiselle. Georgiassa vuosittain pelatavan turnauksen voittajaa pidettiin yleisesti lajin ykkösnimenä. Jos voitti Mastersin, nousi välittömästi ikoniseen asemaan. Voittaja sai perinteikkään vihreän takin ja oikeuden ylenkatsoa kaikkia, joilla selaista ei ollut. Toisin sanoen se oli varsinainen Graalin malja.

”Että mitä?”

”Olet sanonut, että urasi on kesken niin kauan kuin sinulta puuttuu vihreä takki Augustasta. Sinulla ei ole sitä vielä.”

Jääpuikko iskeytyi johonkin vatsan seutuville. ”Niin. Ei ole ei. Kiihtos tiedosta, Josephine.”

”Päämäärät eivät häviä noin vain”, nainen julisti. ”Jos jotain tavoittelee määrätietoisesti, sitä ei yhtäkkiä lakkaa haluamasta.”

”Kyllä lakkaa. Minä olen lakannut.”

”Wells Whitaker, puhut paskaa.”

”Ajattele mitä lystää, en jää kuuntelemaan.”

Ja niin sanottuaan hän lähti radalta lopullisesti. Hän oli ollut oikeassa, kukaan ei huomannut.

Paitsi Josephine. Koko planeetan viimeinen ihminen, joka piti hänen puoliaan. Hän tuskin näkisi tätä enää koskaan. Ei kuulisi sivukorvalla, kuinka tämä puolusti häntä katsomossa, eikä näkisi tämän kylttiä heilumassa lippimeressä ympäröivän ruohon korostaessa kauiniisti epätavallisen värisiä hiuksia.

Lähteminen oli rankempaa kuin hän oli odottanut, mutta hän ei pysähtynyt. Puolimatkassa pysäköintialueelle hän pudotti bäginsä, vaikka mailat lentelivät. Viis mailoista. Taakan pudottamisen olisi luullut keventävän oloa.

Vapauden tunne tulisi varmaan viiveellä.

Hetkenä minä hyvänsä.

Kun hän katsoi taakseen kentälle, missä Josephine seisoj yhä samassa paikassa selin, painon tunne jysähti kuitenkin niin odottamatta, että askelet horjuivat. Hän patisti itsensä silti Ferrarinsa rattiin ja kaasutti keskisormi pystyssä muratin peittämän klubitalon ohi tielle.

Wells Whitaker oli saanut tarpeekseen golfista ja kaikesta siihen liittyvästä.

Se päti myös vihreäsilmäisiin optimisteihin, jotka saivat hänet toivomaan voittamisen olevan yhä mahdollista.

Luku 3

Oli kulunut kolme viikkoa siitä, kun Wells oli lähtenyt lätkimään kesken pelin. Kirvelystä huolimatta hän pinnisti toisen silmänsä auki osaamatta edes veikata, mitä päivää elettiin. Kenties oli kesäkuu, ehkä joulukuu. Ties vaikka hän olisi siirtynyt ajassa sittenkin taaksepäin. Hän oli sanoutunut irti todellisuudesta sillä sekunnilla, kun oli lähtenyt Palm Beach Gardensin kentältä ja palannut kämpilleen Miamiin. Viinaa. Kiesus että hän oli dokannut. Suolet ja keuhkot tuntuivat siltä kuin ne olisi vastikään tervattu.

Raajat tuntuivat jotenkin levottomilta, vaikka kaikkien päänsärkyjen paha äitipuoli rusensi hänen kalloaan parhaillaan saappaansa alla. Epämääräinen muistikuva tökki niskaa kuin luiseva sormi. Hänen pitäisi nousta sängystä ja tehdä jotakin. Mutta mitä? Ei ollut mitään tiiausaikaa, ei harjoituskierrosta, ei lehdistötilaisuutta. Ei mitään muuta tekemistä kuin vetää taas lärvit.

Hirmumyrsky Jake.

”Helvetti.”

Käsi singahti heti kaukosäätimelle, keho kiepahti lakanoissa istumaan. Viime yönä oli riehunut hirmumyrsky. Täällä korkealla rinneellä hän ei ollut oikeastaan huomannut koko hurrikaania, mitä nyt oli tuullut hulluna ja satanut kaatamalla. Hänen viimeinen muistikuvansa oli tieto, että hurrikaani oli osunut Palm Beachiin. Hän oli ajatellut Josephinea. Josephinehan asui siellä. *Perheelläni on pieni pro shop*

tässä lähellä. Niin hän oli sanonut. Eli hän asui joko Palm Beachissa tai jossakin lähistöllä. Niin lähellä, että oli myrskyn tiellä.

Wells oli varmaan ollut tolkuttomassa humalassa, koska häneen oli iskenyt illalla täysin järjetön huoli siitä, että Josephine saattaisi yhä seistä kentän laidalla. Naurettava ajatus, joka aiheutti kuitenkin yhä huolta vielä näin päivänvallossakin.

Hänellä ei ollut mitään velvollisuuksia naista kohtaan.

Ei hän ollut pyytänyt Josephinea ykkösfanikseen.

Ainoaksi fanikseen...

Josephine oli varmasti jo ryhtynyt fanittamaan jotakuta muuta.

Hyvä niin.

Sappi kupli vatsassa, kun Wells kytki virran 72-tuumaiseen taulu-televisioonsa sänkyä vastapäätä ja etsi uutislähetystä. Sydäntä puristi, kun ruudulle lävähti kuvia myrskytuhoista. Melkein seitsemänkymmentä metriä sekunnissa puhaltanut myrskytuuli ja sateet olivat vetäneet rannikon sileäksi. Sähkökatkoja ja tulvia. Katolleen kääntyneitä autoja. Taloista puuttui kokonaisia seiniä.

Miten Josephinen oli käynyt?

Hän mykisti television ja vajosi nojaamaan sängynpäätyynsä hermostuneesti kaukosäädintä naputellen. Ei ollut hänen ongelmansa. Pelastuslaitos auttoi, kun äärimmäiset sääilmiöt iskivät. Eikä hänestä sitä paitsi ollut auttamaan ketään.

Hänhän se tässä apua tarvitsi.

Hän käänsi varovasti tokkuraista päätään ja katseli ympärilleen. Sikin sokin heiteltyjä vaatteita, pulloja, laseja, lautasia ruoantähteineen. Hän oli vetänyt sokaan irti toden teolla, hylännyt kunto-ohjelmansa ja proteiinipitoisen ruokavalionsa. Samoin parran ajamisen, suihkussa käymisen ja kaiken muunkin rakentavan. Muutama ilta sitten hän oli pakottautunut ulos talosta, mutta tuloksena oli ollut jälleen yksi baaritappelu jonkun urvelon kanssa, joka oli hävinnyt rahaa fantasia-urheilupelissä hänen huonon menestyksensä takia. Muistoksi oli jäänyt sinipunerva ja turvonnut silmä. Pientä lohtua sai sentään siitä, että toinen tyyppi oli näyttänyt vielä rujommalta.

Sattui helvetisti saada nyrkistä päin näköä, mutta tappelu sinänsä oli tuntunut puhdistavalta. Hän oli kasvanut nyrkit pystyssä. Koulussa hän oli istunut rehtorin kansliassa lopulta varmaan enemmän kuin rehtori itsekään. Vihainen penska, sitä hän totisesti oli ollut. Vimmoissaan jouduttuaan vanhempien hylkäämäksi. Äkkiväärä kuumakalle.

Sitten Buck Lee oli ilmestynyt kuvioihin.

Sinä kesänä, kun Wells täytti kuusitoista, hän oli päässyt töihin golfkentälle keräilemään palloja. Ihan rehellisesti sanoen hän oli ollut hyvillään mahdollisuudesta tienata muutama taala ja pilkata samalla kaikessa hiljaisuudessa rikkaita kakaroita. Ties missä hänkin nyt olisi, jos ei olisi tullut tarttuneeksi draiveriin ja mäjäyttänyt palloa kolmen-sadan metrin päähän Buckin tarkkaillessa klubitalolta.

Tuskin ainakaan tässä viiden miljoonan dollarin talossa.

Kantamassa huolta naisesta, jota tuskin tunsi.

Wells on huippu...

Pakottava velvollisuudentunne sai hänet hapuilemaan puhelintaan äristen. Manageri oli ottanut loparit viikkokausia sitten, eivätkä he olleet olleet tekemisissä sen koommin, mutta hän nöyrytyisi saadakseen tietoa. Muutoin hän aprikoisi ikuisesti, oliko Josephinelle tapahtunut jotakin pahaa hänen vahtivuorollaan.

Hänen vahtivuorollaan?

”Hän on fani eikä mikään tyttöystävä.”

Suurten vihreiden silmien luottavainen katse.

Pysyn täällä, kunnes muut palaavat.

”Piru vie.” Johtuiko pään jyskytys krapulasta vai jostain muusta? Wells ei tiennyt, miksi hän koki olevansa vastuussa kaiken maailman punapäistä, eikä halunnutkaan tietää. Niinpä hän soitti ennen kuin ehti ajatella.

Entinen manageri Nate vastasi kolmannella pirauksella ja kuulosti uniselta. ”Taivas varjele, jos soitat minua hätiin maksamaan takuusi.”

”En soita.” Uutislähetyksessä näytettiin kuvaa väliaikaismajoituksesta, johon oli ohjattu myrskyn kodeistaan häätämiä ihmisiä, ja Wells

etsi joukosta kiivaasti kasvoja, joista huokui toivo ja huumorintaju. ”Muistatko sen arvannon? Palkintona oli lounastapaaminen ja golf-tunti minun kanssani.”

”Arvonta, johon osallistui peräti kahdeksankymmentäyksi henkeä?”

Wells värähti. ”Minusta tuntuu, ettei ollut aivan välttämätöntä kertoa tarkkaa lukua.”

Hän saattoi kuvitella entisen managerinsa välinpitämättömän olankohautuksen. ”Miksi se sinua enää kiinnostaa? Klubitalon ravintolasta soitettiin, että pöytää oli pidetty varattuna turhaan. Sanonpa vain, että olin aika ymmälläni.”

”En ymmärrä miksi. Ruokahan siellä on perseestä.” Hän kuvitteli itsensä ja Josephinen vastatuksin valoisan ravintolan pöydässä ja tunsu sykkeensä kiihtyvän aavistuksen. ”Jessus. Olisin voinut viedä hänet vähän finimpään paikkaan.”

”Ihan sama millaista nizzansalaattia siellä tarjoillaan, koska sinä, ystäväiseni, teit oharit.”

”Ei tarvitse muistuttaa”, Wells ärähti ja sai aikaan jomottavan kivun silmänsä takana.

Oliko Josephine todella ollut pettynyt, kun hän ei ollut vienyt tätä lounaalle? Tietysti oli. Vaikka eihän Wells ollut muuta tehnytkään kuin tehtaillut Josephinelle pettymyksiä toinen toisensa perään. Vuosien ajan.

”Lähetä minulle voittajan puhelinnumero, niin jätän sinut rauhaan”, Wells kähähti.

”Täh?” Nate nauroi. ”Ei se käy. Etkö ole kuullut tietosuojaista?”

Pieni paniikin kuohahdus otti luonnolle. ”Minä vien sen voittajan jumalauta lounaalle, ymmärrätkö? Asia jäi roikkumaan. En tykkää siitä.”

”Ei se halua lounasta. Eikä yhtään mitään muutakaan sinulta.”

Wellsin ote kaukosäätimestä kiristyi, ja uutistoimittajan ääni tuntui puuroutuvan hänen korvissaan. ”Mitä pirua tuo on tarkoittavanaan?”

”Se tarkoittaa seuraavaa...” Nate ähkäisi, ja taustalta kuului jousintinpatjan natinaa. ”Minäkään en tykkää, kun asiat jäävät roikkumaan. Joten kun sain kuulla, että olit antanut palttua pöytävaraukselle, soitin

voittajalle ja tarjosin samaa mahdollisuutta – siis lounasta ja oppituntia – jonkun toisen, vähemmän äksyn pelaajan kanssa.”

”Että mitä?” Krapula norui ulos korvista, ja Wells oli yhtäkkiä niin karmaisevan selväjärkinen ja skarppi, että melkein huimasi. ”Hänhän on minun fanini!”

”Ei ole enää. Tarjouduin lähettämään hänelle myös vähän Wells Whitaker -fanituotteita, mutta hän kieltäytyi niistäkin. Kaljatölkinviilentimillesi kävi gandalfit – *you have no power here.*”

Wells oli jalkeilla ja käveli edestakaisin makuuhuoneessaan, vaikkei muistanut nousseensa sängyltä. Oliko lattia vino, vai oliko hän yhä kännissä? ”Unohda tietosuojalaki ja anna nyt vain se numero.”

”Turha toivo. Onnistuin selviämään asiakkuudestasi ilman yhtäkään oikeusjuttua, enkä totisesti aio riskeerata raastupaan joutumista nyt, kun et ole enää asiakkaani.”

”Tämä on järjetöntä!” Wells huusi puhelimeen. ”Yritän vain olla sanani mittainen.”

”Se juna kuule meni jo”, Nate vastasi yhtä kovalla äänellä. ”Olet antanut velvollisuuksillesi piut paut ja käyttäytynyt kuin massiivinen mulkku nyt kaksi vuotta. Tai massiivinen mulkkuhan sinä olet aina ollut, mutta nyt kun pelisi ei enää kulje, kenenkään ei tarvitse sietää sinua. Etenkään minun. Morjens.”

Korviin lipui hiljaisuus.

Jessus, nyt piti saada naukku. Todellakin.

Yhtäkkiä tuntui kuitenkin ylivoimaiselta hakea uusi viskipullo keittiöstä. Kaikki, mitä Nate oli sanonut, piti paikkansa – hän todella oli ollut yksi kusipää koko uransa. Uhitellut kilpakumppaneilleen heihin tutustumisen sijasta. Suhtautunut ylenkatseellisesti faneihinsa. Toimittajia hän ei ollut noteerannut lainkaan, tai jos oli, hänen vastauksensa olivat olleet sellaisia, ettei niitä voinut katsojille välittää.

Hänen teki mieli vain näyttää keskisormea koko maailmalle ja painua takaisin punkkaan. Kukaan ei odottanut häneltä mitään. Hänellä ei ollut perhettä, jolle voisi tuottaa pettymyksen. Ei ystäviä, joita suuttuttaa. Ei mentoria, jota lannistaa.

Mutta niin paljon kuin unohdus kutsuikin, päällimmäisenä oli kristallinkirkas muistikuva Josephinesta.

Saakelin ärsyttävää.

”Me menemme lounaalle”, Wells kajautti ääneen suunnatessaan suihkuun. ”Lou-naal-le, piru vie!”

Luku 4

Josephine lopetti puhelun tärisevin käsin, ja katsellessaan perheensä golfmyymälän jäännöksiä hänen suustaan karkasi tuskaisa inahdus. Heti kun teillä oli ollut viranomaisten mukaan turvallista liikkua, hän oli hypännyt muinaiseen Camryynsä ja yrittänyt varautua pahimpaan koko ajomatkan. Mutta ei tällaiseen pystynyt varautumaan.

Mailoista oli jäljellä noin puolet. Toisen puolen olivat tulvavedet tai kenties opportunistiset varkaat vieneet mennessään. Kassakone oli kyljellään liejukeossa. Vasta viime viikolla hän oli järjestänyt etäisyysmittarit vitriiniin, joka sojotti nyt ulos rikkinäisestä ikkunasta myymälän perällä.

Hän ei osannut kuin tuijottaa hävitystä. Oli mahdotonta päättää, mistä raivaus pitäisi aloittaa. Jos johonkin olisi voinut istua, hän olisi istunut. Hänellä oli ollut niin kiire päästä liikkeelle, että aamiainen oli unohtunut, mistä puhelimen piippailu nyt muistutti. Sovellus hälytti matalasta verensokerista.

Ponnettomasti Josephine kaiveli laukustaan muoviputkilossa säilyttämiään glukoositabletteja, livautti muutaman suuhunsa ja pureskeli toivoen, että sokeri saisi olon terhistymään pian. Leuka tuntui liikkuvan jotenkin luonnottomasti. Korvissa pauhaava huumaavan kova suhina oli sentään sikäli hyödyllinen, että se peitti alleen vastikään vakuutusyhtiön kanssa käydyn keskustelun kaiut. Vakuutusyhtiön, jonka asiakkaita he eivät enää olleet.

Hän veti syvään henkeä seesteisyyden toivossa ja soitti vanhemmilleen.

”Hei, lapsukainen. Miten paha tilanne on?” kysyi hänen isänsä heti.

”Paha.”

Vanhempien hengähdykset kiirivät pyyhkäisyinä tärykalvolle. Hän osasi kuvitella heidät keittiössä seisomassa yhteisen puhelimensa ääressä. Äidillä oli vaaleanpunainen pyyhe päässä suihkun jäljiltä, isä ei ollut vetänyt housuja jalkaansa. ”Kuulkaas, ei hätää. Kyllähän me tiesimme, että joutuisimme lujille, mutta Doylet eivät vähästä säikähdä”, sanoi äiti, ainainen optimisti, joka löysi joka pilvestä hopeareunuksen. ”Vakuutus kattaa tulvavahingot. Rahojen saaminen kestää jonkin aikaa, mutta ehdimmepä suunnitella sitä huolellisemmin avajaisjuhlallisuuksia.”

Josephinen jalat alkoivat tuntua makaronilta, ja hän oli vähällä istahtaa puolisisääreen ulottuvaan veteen.

Hän näki sielunsa silmin muistutuksen, jota oli pidellyt kädesään, hän muisti neljä kuukautta sitten saapuneen kehotuksen jatkaa vakuutusta. Mihin hän sen kuoren oli lykännyt? Kelluiko se jossain täällä muun rojun seassa?

Voi ei. Voi. Ei.

Josephine katseli ympärilleen ja nieleskeli palaa kurkustaan nähdessään liejuun takertuneet mustavalkokuvat, joiden kehykset olivat säpäleinä. Samassa läjässä oli kehystetty dollarin seteli heidän ensimmäiseltä asiakkaaltaan. Isoisä oli avannut Kulaisen tiin kuusikymmenluvun puolivaiheilla. Puoti sijaitsi tunnetun ja kaikille avoimen Rolling Greens -golfkentän yhteydessä läntisessä Palm Beachissa. Pieni kauppa tarjosi yhä mahdollisuuden vuokrata mailoja, ostaa tarvikkeita ja jutella golfista, mutta se oli nähnyt huomattavasti parempiakin päiviä silloin, kun eteläinen Florida ei vielä ollut väärällään ylellisiä yksityisklubeja. Josephine oli aikonut kammeta liikkeen uuteen nousuun lähivuosina.

Puttiviheriö edustalle, trendien mukainen valikoima, mahdollisuus ostaa juotavaa. Hän oli opettanut viime aikoina tavallista enemmän

ansaitakseen rahaa haaveiden toteuttamiseksi, mutta nuo mahdollisuudet luontoaiti oli pyyhkäissyt kertaheitolla johonkin avomerelle.

Kultainen tii oli perheen yhteinen, vaikka Josephine pyöritti putiikkia nykyään pitkälti yksin. Hän oli vanhempiansa iltatähti, ja vaikka nämä olivat jääneet eläkkeelle muutama vuosi sitten, kauppa oli yhä heidän silmäteränsä. Mitä he sanoisivat, jos tietäisivät tuottojen näivettyneen siihen pisteeseen, että Josephine oli käyttänyt vakuutusrahat insuliiniin?

Sitä hän ei missään nimessä, ei kerta kaikkiaan voinut kertoa vanhemmilleen. Molemmat olivat luonnostaan hössöttäjiä. Kun Josephinella sitten kuusivuotiaana oli diagnosoitu ykköstyypin diabetes, helikopterivanhemmat olivat vahdanneet hänen jokaista liikettään. Myöhäisteininä hän oli vihdoinkin onnistunut vakuuttamaan vanhempansa pärjäämisestään. He olivat lakanneet vahtaamasta sovellusta, josta näki verensokeriarvot reaaliajassa. He olivat luottaneet siihen, että Josephine teki järkeviä päätöksiä.

Oli aivan todella huono päätös antaa tulvavahinkovakuutuksen raueta Floridassa. Samoin oli huono päätös luopua yksityisestä sairausvakuutuksesta kaksikymmentäkuusivuotiaana ja käyttää säästyneet rahat liiketilan vuokraan. Myös insuliinin ostaminen omilla rahoilla oli huono ajatus. Monet lääkeyritykset olivat sitoutuneet kolmenkymmenenviiden dollarin hintakattoon, mistä oli toki kovasti apua, mutta pakkauskoot olivat pieniä ja ajan myötä hintaa kertyi. Älykkäähkön teknologian aikakaudella insuliini ei sitä paitsi ollut diabeetikon ainoa kuluerä. Erilaiset laitteet, kuten hänen verensokerisensorinsa, kustansivat ilman vakuutusta omaisuuden. Välttämättömät käynnit endokrinologilla maksoivat nekin pitkän pennin, jos ei voinut näyttää pientä valkoista vakuutuskorttia.

Hän oli toivonut, että pärjäisi hetkisen ilman vakuutustakin ja saisi tarvittaessa välineitä lääkäriltä lainaksi, mutta nyt hän oli seilannut tuurilla liian kauan... Oli tullut aika maata itse pedatussa pedissä.

”Joey?”

Josephine nielaisi kuullessaan äitinsä äänen. ”Joo, täällä ollaan.”